

bestemt, og at det saaledes blev afgjort, at de Præster, som de først fik, i Reglen skulde blive i de samme Kald til deres Dødsdag. Vel er det sandt, at det ikke er ønskeligt, at der skeer altsfor megen Omflytning af Præsterne, men man maa dog ogsaa vogte sig for at forfalde til den modsatte Overlighed og at ansee det for et absolut Gode, at en Præst altid i overmaade lang Tid skal blive paa et og samme Sted. Der kan sandelig — det være sagt baade Menighedene og Præsterne ufortalt — være Grunde nok, som i Narenes Løb kunne vise Unskeligheden af en Forandring. — Hvad de øvrige Paragrapher angaaer, da er der egentlig kun særlig blevet berørt eet Punkt i dem, nemlig den af den ærede første Taler (Hæle) omtalte Bestemmelse i Lovforslagets § 5 om, at, naar der er fuld Enighed tilstede i det Udvalg, som ned sættes med Hensyn til en Præsts Valg, da skal Indstillingen til Kongen skee i Overensstemmelse dermed. Den ærede Taler meente, at dette ikke vilde faae nogen synderlig Betydning, idet man ikke vilde opnaae en saadan Enighed. Jeg kan kun dertil sige, at jeg, baade i Kirkecommissionen og paa andre Steder meget oftere har hørt det Modsatte udtale, nemlig, at man frygtede for, at Bestemmelsen altsfor ofte vilde komme til Anvendelse. Derom er det jo iøvrigt ikke muligt for Noget nu at have nogen bestemt Forestilling. Men for mit eget Vedkommende vil jeg blot sige, at, dersom Bestemmelsen ikke skulde komme til Anvendelse saa ofte, som Noget antage, saa mener jeg, at derved skeer ikke nogen saa stor Skade. Det viser sig jo nemlig, da i Virkeligheden, at der er en saadan bestemt Menighed tilstede i Menigheden, som kan gjøre det meget naturligere, at den endelige Bestemmelse og Afgjørelse finder Sted fra den overordnede Kirkestyrelses Side. Ligeoverfor det ærede Medlem, som talte sidst (S. Andersen), maa jeg dog i Forbindelse hermed gjøre den Bemærkning, at det jo paa ingen Maade deraf vil følge, at man saa — jeg tror, at han brugte det Udtryk — sender dem en Præst paa Halsen, der har en Majoritet imod sig. Det er jo slet ikke afgjort. Forskjellen bliver ganske vist kun den, at, dersom En har faaet

alle Stemmer, saa vil han efter Lovforslagets § 5 ubetinget være at indstille, men, dersom han kun har faaet f. Ex. $\frac{2}{3}$ af Stemmerne eller meget nær derved eller kort sagt, en stor Fleerhed for sig, saa kan det vistnok antages, at Ministeren i de allerfleste Tilfælde vil finde sig foranlediget til at indstille ham til Embedet, naar der da ikke er ganske særegne Grunde tilstede for ikke at gjøre det, men der er ikke nogen Art af Ret tilstede. Det er nemlig netop Sagen, at, hvor ikke en saadan Ret er tilstede, der maa Spørgsmaalet overveies af Ministeren. Man kan naturligvis nu nok sige: „Saa, Ministeren vil dog ikke bryde sig om, hvad der kommer frem, og naar Spørgsmaalet skal berøve paa Ministerens Afgjørelse, saa er det det Samme som at sige, at Menighedens Unke ingen Betydning har.“ Men jeg tror virkelig, at man i saa Henseende gjør enhverformhelt Kirkeminister — og jeg taler her ikke blot om mine Forgængere og mig selv, men ogsaa om mine Efterfølgere — stor Uret. Det er i Sandhed en altsfor pinlig Sag for Ministeren at skulle træffe et Valg imellem alle de mange Ansøgere til, at han ikke, naar der paa den foreskrevne ordentlige Maade har fundet en alvorlig Forhandling Sted mellem Menighedens Udvalgte, hvoraf Resultatet er blevet, at et betydeligt Antal, det overveiende Fleertal, har erklæret sig for en Mand, som vel at mærke har de fornødne Egenskaber og Betingelser, skulde ansee det for meget glædeligt at kunne tage ham og skulde ønske at kunne gaee ind derpaa. Jeg tror derfor, at den omhandlede Bestemmelse ikke i Virkeligheden vil medføre nogen Fare i den nu omtalte Retning. Hvad dernæst paa den anden Side dem angaaer, der frygte for, at den omhandlede Bestemmelse vil blive misbrugt, og at det vil blive bragt dertil, at man saa at sige altid faaer en Enstemmighed tilstede, som er bindende for Regjeringen, saa maa jeg ligeoverfor dem sige, at den menneskelige Natur ganske vist baade i Almindelighed i alle Forhold og ikke mindst i de kirkelige Forhold, især som de ere hos os, vil forhindre, at det bliver en staaende og gangs Regel, at man opgaaer en saadan Enstemmighed. Der vil